

Dương Hải Hà

Tình Ảo

"Chiều chủ nhật buồn, nằm trong căn gác đìu hiu ..

".Giai điệu quen thuộc ấy cứ lặp đi lặp lại mãi vào chiều chủ nhật. Hình như nó sinh ra là để kết bạn với ...cô đơn!Chủ nhật, bạn bè nó đưa về quê, đưa đi mua sắm, đưa đi công viên với người yêu ...Chỉ một mình nó nằm lì trên chiếc giường cũ kỹ trong căn gác trọ, nghe nhạc, nhai đá.u phộng rang và gặm nhấm nỗi buồn, nỗi cô đơn của mình.Băng nhạc chỉ có duy nhất một bài "Lời buồn thánh" của Trịnh Công Sơn vậy mà nó nghe hoài không biết chán. Bài hát du dương,man mác...thật đúng với tâm trạng nó. Nó trông chờ từng ngày chủ nhật để rồi lại mong cho ngày cô đơn ấy qua mau.

Mới chiều chủ nhật, nó u sầu như con mèo mướp mắc mưa . Thế mà sang sáng thứ hai, loáng cái, như có phép màu, mặt mày nó tươi roi rói hẳn lên. Thứ hai, nó căng tai nghe từng tiếng chân người, tiếng bánh xe lăn lào xào trên con lộ đá lổm chổm dẫn vào căn nhà trọ.. Nó nghe ngóng tiếng của chú đưa thư gọi vang ngoài ngõ: "Mai Uyên! Ra nhận thư".

Chỉ một lá thư của anh thôi cũng đủ làm cho nó mừng vui khắp khởi . Chỉ cái giọng nói ấm áp "Cô bé! Cô bé" của chú đưa thư cũng đủ làm nó hạnh phúc. Ngày đầu tiên nghe nó gọi bằng "chú", anh chàng đưa thư suýt bật cười, sau đó anh ta làm giọng nghiêm bảo:

- "Tui chưa tới ba mươi xuân xanh đâu, cô bé kểu bằng "chú" coi chừng tui tổn thọ".

Nó lắc lắc hai cái bím tóc, nhìn thẳng vào đôi kính cận của chàng đưa thư:

"Ai biểu chú đeo kính làm chi!"

rồi cầm lá thư vọt tuốt vô phòng, mặc cho chàng đưa thư ngơ ngác nhìn theo

.

Phòng trọ có bốn đứa con gái . Hai đứa giàu và đẹp thì có vô số cái "đuôi" bám theo . Chiều thứ bảy nào cũng có vài anh chàng ngấp nghé trước cổng để tình nguyện làm "vệ sĩ" cho hai nhỏ. Hai nhỏ mặt tươi như hoa, người cũng sặc mùi nước hoa xách túi ra ngỗ. Hai đứa còn lại tiển đưa những-kẻ-tốt-số bằng một tiếng thở dài .

"Cuộc sống sinh viên xa nhà thiếu tiền, thiếu gạo,thiếu luôn cả ...tình yêu"

- nó lẩm bẩm thở than cùng nhỏ bạn. Nhỏ bạn nó cong môi lên ra vẻ bất cần:

-"Tụi con trai bây giờ đứa nào cũng thực tế quá! Tụi nó chỉ ngấm nghĩa và bám theo mấy nhỏ nhà giàu . Tao cóc cần mấy thằng chỉ biết yêu bằng mắt đó. Tao sẽ nhờ đăng báo tìm bạn bốn phương.Tha hồ "xóc" lên mà lựa chọn!"

Nói là làm. Nhỏ lấy bút ra viết liền cái "thủ tục" kết bạn, gửi cho một tờ tạp chí sinh viên. Chỉ hơn một tháng sau, những cánh thư mang hình trái tim bay đến nhỏ tới tấp. Công việc đọc thư, tuyển lựa và hồi âm đã ngốn hết thời gian của nhỏ, ngốn luôn cả sức khỏe và túi tiền của nhỏ. Cuối học kỳ I, nhỏ chơi với: ba môn được vào "vòng bán kết".

Nó ghét cái kiểu tìm bạn như vậy . Cái gì nhiều quá thường bị loãng. Bạn một phương thôi cũng quá đủ rồi . Sở thích của nó là đọc báo và sưu tầm thơ . Trong quyển sổ tay của nó đầy những bài thơ mà nó cho là hay . Trong số những tác giả mà nó yêu thích, có một cái tên gây cho nó nhiều ấn tượng: Châu Hải Phong. Thơ của anh chàng thi sĩ này chứa đầy tâm trạng, khiến nó

đọc qua dù chỉ một lần cũng không làm sao quên được. Nó đánh bạo viết cho anh ta một lá thư làm quen. Thư gửi đi nhưng niềm hy vọng được hồi âm thì rất mong manh.

Thế nhưng chỉ một tuần sau, nó thật sự bất ngờ. Lá thư của Hải Phong rung lên trong tay nó. "Thôi, xin từ giã ...cô đơn!". Nó reo lên một tiếng rồi vội hộp đọc thư. Anh chàng viết thư thật hay. Đúng là thi sĩ có khác! Nhìn những dòng chữ rần rờ nhưng mềm mại màu mực tím, nó tưởng tượng anh chàng gầy gầy, bụi bụi, đẹp trai, hào phóng... Hồi học phổ thông, thầy dạy văn nó vẫn thường bảo "nét chữ là nét người" mà. Thư nó viết cho anh, số chữ cứ tăng dần lên theo số lần gửi. Nó kể huyền thuyên đủ chuyện nào học hành, nào bạn bè, nào cách sinh hoạt của nó... Những lá thư hồi âm của anh cũng ngày càng chứa chan những tình cảm ngọt ngào.

Ngày ...tháng ...trời ...

Nó ngờ ý muốn xin anh một tấm ảnh để "khỏi lạc nhau giữa đám đông".

Anh bảo sợ nhận được ảnh của anh rồi thì nó sẽ không thèm viết thư cho anh nữa vì anh có họ hàng với chàng Trương Chi. Nó cam đoan với anh là nó không phải người chú trọng hình thức, quan trọng là ở tấm lòng. Nó thậm nghĩ anh ta chỉ đùa thể thôi chứ mấy ông thi sĩ ông nào mà chả đẹp trai(!) lại ra vẻ "bụi bụi". Nó không thích những người chải chuốt quá. Nó yêu những người bụi bụi như thế.

Một tuần...

Hai tuần...

Ba tuần...

Nó cuống cả lên vì không nhận được thư anh. Anh ta nghi ngờ? Giận nó?

Anh ta đùa? Nỗi thắc mắc cứ rối bời trong nó...

Thế rồi một buổi sáng đẹp trời, anh chàng đưa thư nheo đôi mắt cận mỉm cười với nó:

- "Sướng nhé! Có thư bảo đảm đây cô bé!"

Nó chẳng thấy "sướng" tí nào . Thư bảo đảm, chỉ thêm những thủ tục rắc rối . Đưa giấy chứng minh nhân dân cho chàng đưa thư xong, nó cầm lấy lá thư . Một dòng chữ màu tím quen thuộc sau bì thư đập vào mắt nó:

- "Thư có ảnh. Xin đừng gấp".

Nó reo lên một tiếng rồi chạy nhanh vào nhà, mặc cho tiếng gọi của anh đưa thư rơi vào khoảng không chơi vơi ...

Tay nó thoăn thoắt xé vội phong bì, rút tấm ảnh... "Trời!" Nó kêu lên một tiếng. Nổi thất vọng bủa vây lấy nó. Người trong ảnh là một anh chàng gầy nhom, đen thui, ngồi trên chiếc xe lăn...khác xa chàng trai "bụi bụi" mà nó hằng tưởng tượng. Phía sau tấm ảnh là nét chữ rần rỏi của anh:

Mến tặng Mai Uyên

Hải Phong

Nó thờ thần buông mình xuống ghế chẳng thèm đọc thư xem anh ta viết những viết cuội những gì. Tấm ảnh rơi xuống thềm nhà, chao đảo ... Nó ôm đầu, tâm trí rối bời như một mớ bòng bong. "Thì ra anh ta nói thật". Nó lảm bảm, chỉ đáng tội cho nó, chỉ khéo tưởng tượng. "Người trong mộng của mày đó. Hãy nhìn kỹ đi, Uyên ơi!".

Những lá thư nó viết cho anh sau đó toàn những lời nhạt thếch.

- "Em sao vậy ? Hình như kể từ khi nhận được thư bảo đảm của anh, em có vẻ thay đổi ?",

- "Sao dạo này thư của em chỉ có mấy hàng?

" Thư của anh đầy rẫy những câu hỏi nghi ngờ.

"Ô, có sao đâu, dạo này em bận học thi đó mà". Vẫn đều đều thư đi, thư đến...Nó không còn tha thiết muốn viết thư cho anh nữa nhưng vẫn cứ viết, như là một thói quen. Nó không muốn anh cho nó là kẻ gian dối . Nó không muốn để anh phải hụt hẫng...

Mỗi tuần một lần, anh chàng đưa thư chào nó bằng một nụ cười dễ ghét! Cầm lá thư, lòng nó chột xôn xao cả lên...Thì trước đây nó vẫn nôn nao khi nhận thư anh đó thôi .Nhưng bây giờ...có một cái gì khang khác mà nó không sao giải thích được. Bây giờ...nó chỉ thích nhận thư nhưng lại không còn say sưa đọc, say sưa hồi âm. Nó thích nghe tiếng "cô bé"ngọt ngào của anh đưa thư . Nó thích nhìn đôi mắt cận hay nheo nheo như làm duyên của anh. Nó thích...chao ôi! Thật khó mà diễn tả. Không biết tự bao giờ nó chuyển sang gọi chú đưa thư bằng "anh". Đôi kính cận của anh chập chờn trong những giấc mơ của nó.

Một buổi sáng thứ hai như thường lệ, nó nghe tiếng xe gắn máy xinh xịch trước ngõ rồi có tiếng gọi "Mai Uyên!Nhận thư". Nó hồi hả chạy ra, trên môi dợn sẵn nụ cười! Nó chột sững lại khi thấy trước mặt mình không phải là anh đưa thư đeo kính cận mà là một bác trạc tuổi ba nó.Bác chào nó bằng một nụ cười hiền hậu . "Hôm nay, sao anh Trung..." "Ồ, hôm nay cậu Trung bạn, bác đưa thế". Nó ngượng ngập cúi xuống như sợ bác đoán được những ý nghĩ của mình. "Đây, thư của cháu". Bác đưa cho nó hai lá thư . Tại sao lại là hai nhỉ? Một lá thư màu tím quen thuộc của anh. Một lá thư lạ.... Nó chột biến sắc mặt khi thấy hai chữ "Thiệp mời" to tướng. Tò mò, nó mở vội ra xem: "Lễ thành hôn...Nguyễn Đức Trung..." Chưa đọc đến dòng cuối cùng,hai tay nó run lên. Tấm thiệp hồng cũng run lên... Tâm trí nó chao đảo, nó lao vào phòng, gục xuống bàn, đôi vai bé nhỏ run lên. Nó cố kìm lại những tiếng nấc... Ngoài sân, rớt lại một tấm thiệp hồng...

DƯƠNG HẢI HÀ (Cần Thơ)

Nguồn: ThuongViet
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 3 năm 2005

